

Sygn. akt III KO 120/12

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lutego 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Sądej (przewodniczący)
SSN Rafał Malarski
SSN Dariusz Świecki (sprawozdawca)

w sprawie W. Z. K.

oskarżonego o przestępstwo z art. 178a § 1 kk i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 7 lutego 2013 r.,

wniosku Sądu Rejonowego K.

z dnia 11 grudnia 2012 r.,

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu
na podstawie art. 37 kpk

postanowił:
przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w S.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w K. postanowieniem z dnia 11 grudnia 2012 r. wystąpił do Sądu Najwyższego z wnioskiem o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu, spoza obszaru właściwości Sądu Okręgowego w L. podnosząc, że do też Sądu wpłynął akt oskarżenia przeciwko sędziemu Sądu Okręgowego w L. w stanie spoczynku o popełnienie przestępstw z art. 178a § 1 k.k., art. 222 § 1 k.k. i art. 226 § 1 k.k. Zdaniem Sądu występującego z wnioskiem okoliczność, że oskarżonym jest sędzia w stanie spoczynku, który sprawował urząd sędziego Sądu Okręgowego w L. i na płaszczyźnie służbowej zetknął się z sędziami tego Sądu i sędziami innych sądów okręgu I./.../, wskazuje na konieczność przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu spoza właściwości Sądu Okręgowego w L. z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek Sądu Rejonowego w K. jest zasadny. Rzeczywiście w sytuacji, gdy oskarżonym jest sędzia Sądu Okręgowego w L. w stanie spoczynku, który orzekał w tym Sądzie oraz pełnił funkcję Wiceprezesa tego Sądu, a więc pozostał w kontaktach zawodowych z sędziami okręgu Sądu Okręgowego w L., to w odbiorze społecznym może powstać nieuzasadnione przekonanie, że sprawa zostanie rozpoznana w sposób nieobiektywny. To z kolei może prowadzić do niezasadnych komentarzy i ocen podważających bezstronność tych sędziów. Dlatego też w orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że dobrem wymiaru sprawiedliwości, stanowiącym przesłankę skorzystania z instytucji określonej w art. 37 k.p.k. jest również, a może nawet przede wszystkim, potrzeba uniknięcia jakichkolwiek sugestii, że proces w danej sprawie mógłby być prowadzony w sposób nieobiektywny (por. postanowienie SN z dnia 2 lipca 2003 r., sygn. akt III KO 20/03, LEX nr 78821).

Z tych też względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w postanowieniu.